

La llegenda del viatger melangiós

Mark Knopfler recupera temes dels Dire Straits i encén el públic de Cap Roig en l'últim concert de la seva gira europea

UN CLÀSSIC DEL ROCK A CAP ROIG El cantant i guitarrista escocès Mark Knopfler va tancar ahir la seva gira europea amb un concert que entre el rock, el folk i el blues esquitxat de tonalitats celtes del seu darrer disc, "Privateering", va encendre el públic del festival dels Jardins de Cap Roig tot recordant alguns dels temes clàssics de Dire Straits com "Romeo and Juliet" i "Telegraph Road".

CALELLA | ALBA CARMONA

Mark Knopfler defineix el seu darrer disc, Privateering, com "un viatge emocional" en què navega per les arrels musicals a les dues bandes de l'Atlàntic. Tot i la patent de cors que dona nom a l'àlbum -"privateer", en anglès, vol dir corsari-, costa veure'l com un aventurer saquejador. Amb el deix melangiós i elegant que esquitxa tot el que fa, hom el veu com un mariner que, de les aigües que reguen l'Amèrica profunda i fins les coses irlandeses, ha recalat de port en port, contaminant-se de les aromes del blues, el folk i el rock, però sense poder oblidar els aires celtes de la seva Escòcia natal.

Acompanyat dels submarinistes, pirates i corsaris que habiten les històries de nostàlgia i d'il·lusions perdudes dels vint temes del seu vuitè disc d'estudi, Knopfler es va plantar ahir sobre l'escenari del festival de Cap Roig per oferir un concert que tenia com a últim objectiu ressuscitar part del repertori dels llegendaris Dire Straits. Va arrencar amb What it is, i, lluint el virtuosisme de la seva guitarra i de la banda que l'acompanya, va arrencar al públic de Calella la primera ovació d'una nit en què va canviar tant d'instrument com una vedette de vestuari. "Esteu bé?", va preguntar després de Corned Beef City, congratulant-se d'una de les millors gires que assegura haver fet mai.

Després de deixar anar un "bona sort" als músics, va començar a desgranar Privateering. Amb els ritmes celtes com a companys de viatge, es va embranchar amb Father and son i Hill farmer's blues, que Cap Roig va aplaudir fort. D'entre el pati de butaques va sortir de seguida un "I love you, Mark". "No tant com jo a tu", va respondre ell, sorneguer, abans de I used to Could, en què, com havia fet anteriorment, va permetre lluir-se als enormes músics que el secunden.

Final apoteòsic

Els fans de Dire Straits van reconèixer a l'instant les primeres notes de Romeo & Juliet. És gat vell, i va solucionar amb fortuna uns petits problemes tècnics fent bromes i enjogassant el públic tot lluint guitarra per començar amb Song for Sonny Liston i Haul Away. Després de presentar els músics amb adjectius superlatius, va posar rumb a l'hemisferi sud per enviar les Postcards from Paraguay, encentenent definitivament el públic per encarar la recta final.

Acompanyat d'un violí juganer, Knopfler va saltar de Marbletown als primers acords de Telegraph Road, amb què es va posar el pati de butaques a la butxaca. I per al final va deixar Shangri-La i So Far Away, que els va acabar d'encaterinar. Els "oe, oe, oe" del públic durant els bisos ho van acabar de demostrar.

A punt de fer els 64 anys -si tot va bé, els estrenarà el 12 d'agost- Knopfler és encara un mestre a l'hora de crear atmosferes. El mite musical que va néixer amb Dire Straits, continua, ara en solitari i carregat de nostàlgia a la veu i savoir faire a la guitarra, demostrant sobre els escenaris que hi ha viatges de llegenda que no tenen final.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/01/llegenda-del-viatger-melangios/628882.html?utm_source=rss